

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 28. 2. 2024

takto:

Odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-město, obžalovaných [REDAKCE], narozené [REDAKCE], [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], obchodní společnosti [REDAKCE] IČ: [REDAKCE], a obchodní společnosti [REDAKCE] IČ: [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 13. 9. 2023 č. j. 5 T 48/2021 – 1687 se podle § 256 trestního řádu **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město byli obžalovaní [REDAKCE], [REDAKCE], obchodní společnosti [REDAKCE] a [REDAKCE] uznáni vinnými ze spáchání přečinu porušování práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měli dopustit v období od 1. 1. 2019 do 28. 7. 2020 stručně řečeno tím, že v [REDAKCE] prostřednictvím internetových obchodů [REDAKCE] (u společnosti [REDAKCE] a [REDAKCE] (u společnosti [REDAKCE] nabízeli a zprostředkovali zboží porušující práva majitelů ochranných známek citovaných ve výroku napadeného rozsudku. Obžalovaná [REDAKCE] se tohoto jednání měla dopustit v období od 1. 1. 2019 do 12. 12. 2019 jako jediná společnice a jednatelka obchodních společností, za stejné období i obžalovaný [REDAKCE] jako zaměstnanec obchodních společností a od 13. 12. 2019 do 28. 7. 2020 jako jediný společník a jednatel obchodních společností.
2. Za toto jednání byli obžalovaní odsouzeni k následujícím trestům. Obžalovaná [REDAKCE] podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu jedno sto (100) denních sazeb ve výši 500 (pět set) Kč, tedy v celkové výši 50 000 (padesát tisíc) Kč. Obžalovaný [REDAKCE] podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců, přičemž výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku na zkušební dobu v trvání 24 (dvaceti čtyř) měsíců. Dále byl obžalovanému uložen podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku peněžitý trest v počtu jedno sto (100) denních sazeb ve výši jeden tisíc (1 000) Kč, tedy v celkové výši 100 000 (jedno sto tisíc) Kč. Obžalovaná obchodní společnosti [REDAKCE] a [REDAKCE] podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu jedno sto (100) denních sazeb ve výši 1 500 (jeden tisíc pět set) Kč, tedy v celkové výši 150 000 (jedno sto padesát tisíc) Kč.
3. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byli poškození G [REDAKCE] C [REDAKCE] U [REDAKCE], N [REDAKCE] A [REDAKCE] P [REDAKCE] H [REDAKCE], A [REDAKCE], B [REDAKCE], Q [REDAKCE], R [REDAKCE], H [REDAKCE], P [REDAKCE] a N [REDAKCE] odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň – město a všichni obžalovaní.

5. Odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň – město směřovalo v neprospěch obžalovaných obchodních společností do výroku o trestu. Dle odvolatelky lze souhlasit s okresním soudem, že v případě obchodních společností je namístě ukládat peněžitý trest, neboť se obchodní společnosti snažily získat pro sebe majetkový prospěch. Okresní soud ale nedostatečně zohlednil majetkovou situaci obchodních společností a nebral při stanovení výše peněžitého trestu v úvahu zjištěný obrat jednotlivých internetových obchodů a skutečnost, že v rámci přípravného řízení byly na účtech obchodních společností zajištěny finanční prostředky, které mohou být užity k úhradě peněžitého trestu. Z analytické zprávy zpracované Celní správou je zřejmé, že obchodní společnost [REDAKCE] měla v období od 1. 1. 2019 do 30. 9. 2019, tj. za polovinu žalovaného období, obrat okolo 15 milionů korun, společnost [REDAKCE] za stejné období 1,5 milionu korun, na internetovém obchodu [REDAKCE] byl obrat přes 17 milionů korun. Okresní soud nezohlednil rozdílnou míru trestněprávního jednání ze strany jednotlivých společností, kdy je zřejmé, že obchodní společnost [REDAKCE] v dané trestní věci se dopouštěla ve větším rozsahu než [REDAKCE], což mělo být zohledněno při ukládání trestu. Závěrem navrhla uložit peněžité tresty společnosti [REDAKCE] ve výši 100 denních sazeb po 5000 Kč, celkem tedy ve výši 500 000 Kč a společnosti [REDAKCE] ve výši 40 denních sazeb po 5000 Kč, celkem ve výši 200 000 Kč.
6. Odvolání obžalované [REDAKCE] bylo zaměřeno proti výroku o vině. Odvolatelka odůvodnila své odvolání tím, že ve skutečnosti činnost jednatelky nevykonávala z důvodu probíhajícího těhotenství a spoléhala na spoluobžalovaného [REDAKCE], jehož k výkonu jednatele obchodní společnosti zmocnila. Neměla povědomost, že se skutečně prodává zboží s padělanými ochrannými známkami, a nemohla se tak dopustit úmyslného jednání. Závěrem navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ohledně její osoby zrušil a obžalovanou zprostil obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se trestného činu dopustila.
7. Odvolání obžalovaného [REDAKCE] bylo rovněž zaměřeno proti výroku o vině a trestu. Dle obžalovaného okresní soud dospěl na základě provedeného dokazování k nesprávným skutkovým i právním závěrům, neúplně zhodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, když zcela nedostatečně hodnotil důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného. Soud se dle názoru obžalovaného nemůže vyjadřovat k jiným nabízeným značkám zboží než pouze k těm, které byly skutečně fyzicky zajištěny a ze kterých na základě znaleckého zkoumání padělání vyplývá. Při posuzování skutku je nutné brát v úvahu i zásadu subsidiarity trestní represe. Zjištěný případ pochybení, a to konkrétně ve vztahu ke svědkovi [REDAKCE], měl být dále řešen za součinnosti České obchodní inspekce či formou občanskoprávní žaloby. Ze strany Policie ČR došlo k zajištění pouze několika kusů zboží, které porušují práva k ochranné známce – konkrétně mikina [REDAKCE] a tepláková souprava [REDAKCE], když žádné další zboží zajištěno nebylo. Není sporu o tom, že zboží bylo zákazníkovi v tomto případě dodáno, a že zboží porušuje práva k ochranné známce. U ostatních soudem v rozsudku jmenovaných značek, resp. ochranných známek, nebylo ničím konkrétním podloženo a prokázáno jejich zneužití, když soud neměl k dispozici jakékoliv konkrétně zajištěné kusy zboží. V řízení musí být jednoznačně prokázáno, že obžalovaný znal registrované názvy ochranných známek, a pokud některé neznal, nemohl jednat v úmyslu, neboť takové jednání vůbec nepředpokládal. Žalované společnosti měly uzavřenou smlouvu se společností [REDAKCE], kdy součástí smluvního vztahu jsou i všeobecné obchodní podmínky, z nichž vyplývá, že společnost [REDAKCE] garantuje, že nabízené zboží není v rozporu s právy ochranných známek. Obžalovaný neměl důvod se domnívat, že tomu tak není. Pokud je obžalovanému vytýkáno pochybení ke dvou výše uvedeným značkám, neznamená to, že by další zboží inzerované na internetovém portálu porušovalo práva k ochranným známkám. Soud se dále nezabýval skutečností, že na internetovém portálu objednávané zboží může být dodáno vícero dodavateli, které zboží přes portál nabízejí. Nelze tedy při objednávce přes [REDAKCE] vědět, od jakého konkrétního obchodníka je zboží dodáváno. Z tohoto důvodu nelze ani předpokládat, že případně vadné dodané zboží bude vadné i při realizaci jiné objednávky. Zboží bylo zákazníkům dodáváno ze skladu v EU, tedy prošlo již

podrobnou celní kontrolou a zdanění ze strany EU. Obžalovaný tedy nikdy nepřišel přímo do kontaktu se zbožím ve fázi prvotního prodeje tohoto zboží, tedy nemohl nabízené zboží jakkoliv kontrolovat. Při vrácení zboží však obžalovaný zboží k dalšímu prodeji nenabízel a ani jej nevracel odesílateli společnosti [REDACTED]. Obžalovaný, resp. jeho zaměstnanec, zboží pouze převzal, naskladnil a dále jej zlikvidoval. Obžalovaný závěrem navrhl zrušit napadený rozsudek ohledně jeho osoby a vrátit věc soudu prvního stupně, eventuálně zprostit obžalovaného obžaloby.

8. Obchodní společnosti [REDACTED] a [REDACTED] podaly odvolání do výroku o vině i trestu, v němž okresnímu soudu vytýkaly, že na základě provedení dokazování došel k nesprávným skutkovým i právním závěrům. Dle odvolatelek se okresní soud v napadeném rozsudku vůbec nevypořádal s okolnostmi možného zproštění trestní odpovědnosti právnické osoby z důvodů uvedených v ustanovení § 8 odst. 5 zákona č. 418/2011 Sb.. Nelze obžalované obchodní společnosti uznat vinnými ze spáchání žalovaného přečinu, neboť nebyla jednoznačně prokázána subjektivní stránka trestného činu, tedy úmysl obžalovaných obchodních společností. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že obchodní společnosti prováděly opatření, která po nich lze spravedlivě požadovat k zamezení nebo odvrácení následků spáchaného trestného činu. Vyslechnutí svědci se opakovaně vyjadřovali k tomu, že v rámci vnitřních kontrolních a vyhledávacích mechanismů nastavených uvnitř obžalovaných společností měli zaměstnanci v případě jakýchkoliv pochybností zboží nahlásit a to bylo následně staženo z nabídky. O existenci kontrolních mechanismů dále svědčí i doložená obchodní rešerše, kterou si obžalované společnosti nechaly z vlastní iniciativy, na své náklady zpracovat právě za účelem lustra nabízených produktů k vyloučení případného nabízení zboží porušujícího práva majitelů ochranných známek. Pokud byl nějaký produkt označen za rizikový, pak byl tento stažen z nabídky. Pokud jde o odvolání státní zástupkyně, to považovaly za nedůvodné, neboť při zjišťování majetkových poměrů právnické osoby je třeba vycházet výhradě z jejího zisku. Nebylo prokázáno, jaký konečný finanční prospěch obchodní společnosti ze svého případného protiprávního jednání měly. Zajištěné finanční prostředky nejsou výhradně finančními prostředky patřící obžalovaným obchodním společnostem, neboť jsou tvořeny z části i finančními prostředky zákazníků, a výše uloženého peněžitého nesmí být na újmu práv poškozených.
9. Vzájemný postoj stran k odvoláním byl zcela zřejmý z obsahu jimi podaných odvolání. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni považoval odvolání všech obžalovaných za nedůvodná, zmocněnkyně žalovaných společností pak odvolání státní zástupkyně rovněž za nedůvodné.
10. Krajský soud v Plzni z podnětu řádně a včas podaného odvolání přezkoumal v intencích ustanovení § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu všechny výroky napadeného rozsudku, jakož i správnost předcházejícího řízení, přičemž vycházel zejména z konkrétních uplatněných námitek odvolatele, a dospěl k následujícím závěrům. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, nebyly zjištěny žádné podstatné vady. Byla dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, které zajišťují právo obžalovaných na obhajobu a řádné zjištění skutkového stavu věci. Okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu, který je žádoucí pro zaujetí skutkového závěru bez důvodných pochybností a rozhodnutí ve věci samé včetně užití právní kvalifikace.
11. Nejprve se odvolací soud zabýval totožnými námitkami odvolatelů, kterými brojili proti skutkovým a právním závěrům okresního soudu, jež považují za nesprávné. Tyto námitky zhodnotil odvolací soud jako nedůvodné. Předně je nutné uvést, že okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu, který je žádoucí pro závěr o skutkovém stavu věci bez důvodných pochybností, jak vyžaduje § 2 odst. 5 trestního zákoníku. Je třeba říci, že základem pro skutkové závěry byly zejména listinné důkazy, kdy okresní soud provedené důkazy hodnotil jednotlivě i v souhrnu v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu podle svého vnitřního přesvědčení. Jeho velmi podrobné hodnocení důkazů uvedené v odstavci 19. odůvodnění napadeného rozsudku je zcela logické, okresní soud se v něm vypořádal se všemi rozhodnými

skutečnostmi včetně obhajoby všech obžalovaných, kteří namítali zejména nesplnění subjektivní stránky trestného činu. Pochybení v hodnocení důkazů nelze shledávat pouze v tom, že obžalovaní nejsou spokojeni s důkazní situací a jejím vyhodnocením za situace, pokud mezi provedenými důkazy okresním soudem a skutkovými zjištěními je patrná logická návaznost, jak je tomu v daném případě. Z hlediska práva obžalovaných na spravedlivý proces je rovněž klíčový požadavek náležitého odůvodnění rozsudku ve smyslu § 125 odst. 1 trestního řádu. I tento požadavek okresní soud beze zbytku splnil. Se závěry okresního soudu se zcela ztotožňuje i odvolací soud, a proto na ně pro stručnost odkazuje.

12. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaní v době od 1. 1. 2019 do 28. 7. 2020 (obžalovaná [REDAKCE] jako jednatelka jen do 12. 12. 2019) na internetových obchodech specifikovaných ve výroku napadeného rozsudku nabízeli a zprostředkovali zboží porušující práva majitelů ochranných známek. Jednalo se o zboží neoprávněně označené ochrannou známkou (např. [REDAKCE]) i o zboží označené zaměnitelnou ochrannou známkou (např. [REDAKCE]). Pokud jde o základní skutkovou podstatu přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku, byli obžalovaní postiženi jako ti, co výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou nabídli a zprostředkovali. K dokonání této základní skutkové podstaty daného přečinu není třeba způsobení škody ani získání prospěchu, trestný čin je dokonán již samotným nabízením a zprostředkováním zboží, k čemu jednoznačně došlo, kdy obžalované společnosti na svých webech nabízely ke koupi zboží neoprávněně opatřené ochrannou známkou. Dané zboží tudíž uváděly do oběhu. Pro naplnění skutkové podstaty není rozhodné, že sám prostředník (v daném případě žalované společnosti) se zbožím nijak nenakládá, což obžalovaní namítali, ale zásadní je, že přes své webové rozhraní vytvářely podmínky pro dispozici se zbožím jiným osobám, v daném případě koncovým zákazníkům.
13. Co se týče subjektivní stránky stíhaného přečinu, jde výlučně o úmyslný trestný čin. Okresní soud se subjektivní stránkou velmi podrobně a zcela přiléhavě zabývá na straně 11 a 12 napadeného rozsudku. Je pravdou, že okresní soud se dopustil pochybení tím, že v popisu samotného skutku nespécifikoval subjektivní stránku trestného činu. Avšak tato vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku a dle názoru odvolacího soudu nebylo nutné jen z důvodu tohoto pochybení napadený rozsudek rušit. Okresní soud dospěl ke správnému závěru, že obhajobu obžalovaných, kteří si dle jejich výslechů nebyli vědomi toho, že obchodují se zbožím opatřeným ochrannou známkou, považoval za vyvrácenou zejména s ohledem na v odůvodnění zmíněnou emailovou komunikaci zákazníků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Druhá citovaná zákaznice již v lednu 2019 upozornila na padělané nabízené zboží, [REDAKCE] poté v březnu 2019. Je nutné uvést, že upozornění na padělky nebylo pouze ojedinělé. Jak dokládá i ostatní emailová komunikace obžalovaných společností se zákazníky, která byla zajištěna na příkaz soudce, obžalovaní reklamovali zboží právě z důvodu padělků. Konkrétně šlo o zákazníky a maily ze dnů: p. [REDAKCE] ze dne 30. 6. 2019, pí. [REDAKCE] ze dne 21. 2. 2019, pí. [REDAKCE] ze dne 29. 1. 2019, p. [REDAKCE] ze dne 26. 1. 2019. K tomu byly vznášeny opakovaně i dotazy ze strany zákazníků (p. [REDAKCE] dne 11. 2. 2019, pí. [REDAKCE], pí. [REDAKCE] dne 29. 10. 2019), zda jde o originální zboží od uvedených značek, kdy odpověď obžalovaných společností byla vždy vyhýbavá, že jde o zboží od dodavatele a ony mají pouze fotky. Přesto, že byli obžalovaní opakovaně upozorněni na možnost nabízení a zprostředkování prodeje padělaného zboží, neučinili žádné kroky k tomu, aby zjistili skutečný stav věci, nenahlásili podezření k prošetření Generálnímu ředitelství cel, nestáhli alespoň dočasně zboží z prodeje. Naopak zboží nabízeli stále dál a v případě reklamací nabízeli přednostně slevu, nikoliv vrácení peněz. Kromě toho bylo zjištěno, že Česká obchodní inspekce vydala již dne 12. 6. 2018 příkaz, kterým je obžalované společnosti [REDAKCE] vytýkán prodej padělku zboží s ochrannou známkou [REDAKCE], dále příkazem ze dne 26. 3. 2019 prodej padělku s ochrannou známkou [REDAKCE] a příkazem ze dne 10. 5. 2019 neoprávněné označení zboží slovním spojením [REDAKCE]. V těchto případech bylo jednoznačně prokázáno, že šlo o padělané zboží. Kromě stažení

konkrétního výrobku z prodeje ani na tato upozornění v podobě pravomocných příkazů obžalovaní nereagovali. Lze tak těžko přisvědčit tomu, že nevěděli o prodeji zboží opatřeným ochrannými známkami. Nelze ani přisvědčit odvolací námitce, že obžalovaný [REDACTED], který v podstatě rozhodoval o tom, které zboží se bude prodávat, neznal všechny nabízené značky. Většina nabízených značek je obecně známa, a pokud tomu u obžalovaného nebylo, měl vyvinout maximální snahu k získání kompletních informací o druhu zboží, se kterým nakládal a zda toto nakládání není v rozporu se zákonem. Na obžalované jako podnikající osoby jsou v tomto směru vznašeny vyšší nároky, než na běžného zákazníka. Ochrana značky platí bez ohledu na to, zda držitel značky upozorní prodejce na pochybení, zásadní je v tomto směru registrace ochranné známky v seznamu. V tomto směru není důvodná ani námitka odvolatele [REDACTED], že v dnešní době je většina oblečení vyrobena v Asii. Pokud si tuto výrobu zadá společnost, která je oprávněna užívat ochrannou známku a pod touto je zboží vyrobeno a dále distribuováno, nejde o žádné pochybení. To je však situace výrazně odlišná od aktuálně projednávané trestní věci. Je pravdou, že určitou snahu projevila společnost [REDACTED] tím, že vyžádala na ji nabízené zboží zpracování rešerše u patentové, známkové a právní kanceláře [REDACTED] dle které společnost nedoporučila nabízet či prodávat zboží se známkami ve zprávě specifikovanými z důvodu možného zásahu do práv k ochranným známkám. Přestože zpráva patentové kanceláře daného obsahu je ze dne 3. 1. 2020, tak obžalování (vyjma obžalované [REDACTED]) páchali trestnou činnost dle popisu skutku v napadeném rozsudku až do dne 28. 7. 2020. Z časového řazení výše uvedených skutečností bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že obžalování věděli o tom, že se jedná o padělané zboží. K tomu je nutné zohlednit i další okolnosti, které zmiňuje okresní soud. Ať již jde o to, že zboží obžalování odebírali nikoliv od původních výrobců a majitelů ochranných známek, ale od internetového portálu Aliexpress, který nabízí zboží vyrobené v Číně. Tomu odpovídaly i znaky na cedulkách prodaného zboží, které tím, že bylo reklamováno a vráceno žalovaným společností, bylo známo i samotným obžalovaným. Zásadní je i cena, za kterou obžalování zboží nabízeli a která, byť sloužila i k dosažení jejich zisku, byla několikanásobně nižší než cena výrobků originálních značek. Například originální teplákovou soupravu [REDACTED] nabízí výrobce za 5 523 Kč a obžalování ji nabízeli po slevě za 799 Kč. K tomu navíc v případě zákazníka [REDACTED] došlo k vrácení peněz, aniž by bylo vráceno zakoupené zboží, které poškozený vydal Policii ČR. Ani to není běžná obchodní praxe. Pokud jde o rozsah páčání trestné činnosti obžalovanými, vycházel okresní soud při svých skutkových závěrech z Generálním ředitelství cel provedených screenů e-shopových stránek internetových obchodů [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], kdy nabízené zboží bylo dále podrobeno odbornému zkoumání poškozených značek. Okresní soud rovněž správně uzavřel, že v daném případě nebyla naplněna skutková kvalifikovaná podstata stíhaného přečinu, pokud jde o žalovaný značný prospěch, neboť i přes doplněné dokazování se nepodařilo zjistit přesný počet padělaného zboží, které uvedli obžalování do oběhu a s jakým konečným ziskem. Nicméně v tomto směru nebyly ani vznašeny žádné konkrétní odvolací námitky.

14. Pokud jde o další konkrétní námitky odvolatelů, uvádí odvolací soud následující.
15. Obžalovaná [REDACTED] namítala, že ve skutečnosti činnost jednatelky nevykonávala a zmocnila v daném rozsahu obžalovaného [REDACTED], o prodeji zboží s ochrannou známkou nic nevěděla. S touto odvolací námitkou se nelze ztotožnit. Obžalovaná [REDACTED] byla bezpochyby zapsaná jako jednatelka, a tudíž statutární orgán žalovaných společností, do 13. 12. 2019 a tím jí příslušelo plné právo obchodního vedení společností. Jako jednatelka měla mít pro vedení společnosti dostatečné znalosti a zkušenosti, měla být ke společností loajální a měla jednat pečlivě i zodpovědně vzhledem ke svým povinnostem a pravomocem s péčí řádného hospodáře. To, že za ni fakticky vykonával její povinnosti obžalovaný [REDACTED], ji v žádném případě nezbujuje obecné odpovědnosti jednatele za porušení právních povinností při výkonu její funkce, neboť se jedná o odpovědnost objektivní, která je neomezená a nelze ji vyloučit. Zásadní otázkou z pohledu trestního práva je však dále skutečnost, zda obžalovaná věděla či alespoň byla srozuměna s tím, že je nabízeno jí řízenými společnostmi k prodeji zboží neoprávněně označené

ochrannou známkou. Obžalovaná se k předmětu podnikání obou obžalovaných společností vyjadřovala v rámci svého výsledku v přípravném řízení. Věděla, že jde o internetové e-shopy, které nabízejí k prodeji oblečení, obuv, doplňky, a toto zboží je nakupováno přes Aliexpress. Obžalovaná rovněž potvrdila, že přišel podnět z České obchodní inspekce a k jednání s ní zmocnila obžalovaného [REDAKCE]. Česká obchodní inspekce uložila pokutu společností celkem třikrát, jak je uvedeno výše. Jak vyplývá ze spisového materiálu, tak obžalovaná [REDAKCE] byla v rámci řízení vždy zastoupena na základě plné moci obžalovaným [REDAKCE]. K důkazu byla před okresním soudem provedena konkrétně plná moc ze dne 22. 3. 2019, kterou udělila obžalovaná [REDAKCE] obžalovanému [REDAKCE] k jejímu zastupování „ve věci řešení s ČOI“, podpis obžalované je na plné moci úředně ověřen. Z těchto důkazů tak jednoznačně vyplývá, že obžalovaná věděla, že jí řízené společnosti obchodují se zbožím z čínského obchodu, obchodní činnost společností byla opakovaně řešena s Českou obchodní inspekcí, plnou moc udělila obžalovanému [REDAKCE] nejméně v daném případě výlučně za účelem jednání s ČOI, přestože před tím již byla společnost [REDAKCE] postižena v červnu 2018 za padělané zboží, a byla minimálně srozuměna s tím, že v rámci prodeje k takovým okolnostem dochází. Přesto, jak sama uvedla, se o výsledek řízení u České obchodní inspekce nezajímala, nepodnikla ani jiné kroky ke zjištění případného pochybení a nápravě. Pokud jde o tuto obžalovanou, jednala proto minimálně v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

16. S většinou odvolacích námitek obžalovaného [REDAKCE] se již krajský soud vypořádal výše. Zbývá dodat, že s ohledem na relativně rozsáhlé a dlouholeté podnikání, kdy společnosti výjma internetových obchodů ve výroku uvedených provozují minimálně tři internetové obchody na Slovensku, s ohledem na fotografie s jednoznačnými falsifikáty, samotný způsob prodeje, tedy přeposílání zboží z inzertního serveru Čínské lidové republiky, to vše v počtech kusů, které byly specifikovány v podané obžalobě, není namístě obžalovaným namítaná subsidiarita trestní represe. Pro právní posouzení věci není rozhodující, že bylo zajištěno jen několik kusů zboží porušujícího práva k ochranné známce, neboť žalovaný přečin je dokonán již učiněním nabídky či zajištěním kontaktu prodejce se zákazníky, přičemž postačí i jednorázová nabídka. Není zásadní, zda dojde k uzavření obchodu či zda je zajištěno obchodované zboží. Tyto informace by byly stěžejní zejména při úvahách o náhradě fakticky způsobené škody, nikoli při úvahách o přílehavosti právní kvalifikace skutku. Rovněž přirovnání obchodování obžalovaných k [REDAKCE], kdy je zboží odebíráno od různých dodavatelů, není namístě. V daném případě bylo prokázáno, že internetové stránky si vytvářeli sami obžalovaní, konkrétně obžalovaný [REDAKCE], který rozhodoval o tom, jaké zboží bude nabízeno k prodeji a za jakou cenu. K tvorbě nabídky internetových e-shopů obžalovaných společností byla užita fotka z Aliexpressu, ale text dodal obžalovaný [REDAKCE] či o něm přinejmenším rozhodl. V názvu zboží se opakovalo alespoň částečné označení ochranné známky. Obžalovaní tak nabízeli zboží k prodeji či zprostředkovávali nákup zboží, za které nesou plnou zodpovědnost. Měli si v případě podezření na padělky, o jehož existenci není žádných pochyb, ověřit, o jaké zboží jde či zda jeho prodejem není porušeno právo z ochranné známky, z toho případně vyvodit důsledky, případně i v podobě ukončení spolupráce. K tomu však nedošlo a obžalovaní tak musí nést následky svého jednání. Nedůvodná je i námitka, že obžalovaný nikdy nepřišel přímo do kontaktu se zbožím ve fázi prvotního prodeje tohoto zboží, tedy nemohl nabízené zboží jakkoliv kontrolovat. Souhlasit lze jen s tím, že při prvotním objednání zboží do jeho doručení konečnému zákazníkovi zboží fyzicky neviděl. Ale při vrácení zboží od zákazníků viděl kvalitu zboží, ochrannou známku i čínské nápisy. Nelze v tomto směru odhlédnout ani od toho, že vrácené zboží již u prodejce nereklamoval, nedomáhal se náhrady škody za vrácenou kupní cenu. Kdyby byl přesvědčen, že je nabízené zboží bezvadné, není důvod, proč by přijal ztrátu na straně společností v případě vrácení zboží a tuto nevymáhal po svém obchodním partnerovi.
17. Obžalované obchodní společnosti se dovolávaly v podaném odvolání postupu podle § 8 odst. 5 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, s ohledem na vnitřní kontrolní a vyhledávací mechanismy společností, a to i ohledem na zpracovanou

rešerši. Ani tato námitka nebyla odvolacím soudem shledána za důvodnou, kdy zákonem stanovená možnost exculpce nebyla splněna. Pokud je v odvoláních odkazováno na vnitřní kontrolní a vyhledávací mechanismy společností, jde pouze o zcela formální krok, pouhé formální interní nastavení systému. Jak bylo zjištěno z výpovědí svědků, kteří pro obžalované společnosti vykonávali pracovní činnost, měli jasně nastaven postup, ať již jde o vyřizování objednávek, spárování platby, objednání zboží, v případě reklamace nabídnutí v první řadě slevy ze zboží a až pak vrácení kupní ceny. Sami svědci neměli vůbec žádnou povědomost o tom, že by prodávali zboží opatřené ochrannými známkami. Nebyli v tomto směru poučeni, proškoleni, nepracovali s registrem ochranných známek, tuto problematiku v rámci své práce vůbec neřešili. Konkrétní pravidlo nebylo stanoveno ani pro případ zjištění nedostatku, a to i při zohlednění výstupů z provedených kontrol České obchodní inspekce, které prodej padělků potvrdily a na něž reagoval obžalovaný [REDAKCE] jen faktickým stažením konkrétního zboží z nabídky internetového obchodu. Ale ani tento postup není dostačující, řeší jen konkrétní pochybení, nikoliv celkové fungování obchodování se zbožím s ochrannými známkami. V rámci společností nebyly nastaveny jakékoliv mechanismy, opatření způsobilé předcházet či zabránit trestné činnosti v souvislosti s ochrannými známkami. To vše bylo v příčinné souvislosti se spácháním žalovaného přestupku. Nelze tak uzavřít, že právnické osoby vyvinuly veškeré úsilí k zabránění trestné činnosti. Nebyla zjištěna žádná opatření detekční ani reaktivní. Pokud je odkazováno na zpracovanou rešerši, platí, co již bylo uvedeno výše, tj. že zboží bylo nabízeno i přes zcela jasný závěr patentové společnosti neprodávat zboží i po tomto datu.

18. Rovněž odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň – město proti napadenému rozsudku nebylo shledáno za důvodné. Je pravdou, že společnost [REDAKCE] se trestné činnosti dopouštěla ve větším rozsahu než společnost [REDAKCE] (odkaz na počet nabízených kusů oblečení v obžalobě). Zásadní je však nejen rozsah nabízeného zboží, obraty společností, ale zejména majetkový prospěch z realizace obchodů získaný, na který odkazuje [REDAKCE] ve svém vyjádření. Ze spisového materiálu vyplývá, že souhrn ziskové marže u společnosti [REDAKCE] činil 181 623 Kč, u společnosti [REDAKCE] byla zisková marže stanovena u internetového obchodu [REDAKCE] ve výši 53 992 Kč a u [REDAKCE] ve výši 143 098 Kč, celkem tedy ve výši 197 090 Kč. Z pohledu ziskového byly obě společnosti na obdobné úrovni. Potom i okresním soudem uložené tresty ve výši 150 000 Kč odpovídají těmto zjištěním.
19. S ohledem na výše uvedené dospěl odvolací soud k závěru, že okresním soudem přijatá skutková a právní zjištění jsou odpovídající, stejně tak jako všem obžalovaným uložené tresty. Proto byla odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň – město a obžalovaných [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], obchodních společností [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] zamítnuta jsou nedůvodná podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1

písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 28. 2. 2024

Mgr. Simona Kuboušková v. r.
předsedkyně senátu